

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΣΕ ΕΛΑΣΣΟΝΑ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΘΕΣΗ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 5 Απριλίου 2017, με την εξής σύνθεση : Ανδρονίκη Θεοτοκάτου, Πρόεδρος, Ιωάννης Σαρμάς και Αγγελική Μαυρουδή, Αντιπρόεδροι, Μαρία Αθανασοπούλου, Ελένη Λυκεσά, Ευαγγελία - Ελισάβετ Κουλουμπίνη, Αγγελική Μυλωνά, Θεολογία Γναρδέλλη, Κωνσταντίνος Εφεντάκης, Αγγελική Πανουτσακοπούλου, Δημήτριος Τσακανίκας, Βασιλική Προβίδη, Ασημίνα Σακελλαρίου, Ευαγγελία Σεραφή, Ειρήνη Κατσικέρη και Νεκταρία Δουλιανάκη, Σύμβουλοι. Επίσης μετείχαν οι Σύμβουλοι Ευφροσύνη Παπαθεοδώρου, Κωνσταντίνος Παραθύρας, Αργυρώ Μαυρομμάτη, Κωνσταντίνος Κρέπης και Γεωργία Παπαναγοπούλου, ως αναπληρωματικά μέλη. Γραμματέας η Ελένη Αυγουστόγλου.

Γενικός Επίτροπος Επικρατείας : Μιχαήλ Ζυμής.

Για να δικάσει την από 24 Οκτωβρίου 2016 (Α.Β.Δ. .../31.10.2016) αίτηση του ... του ..., κατοίκου ..., ο οποίος παραστάθηκε διά του πληρεξουσίου δικηγόρου του Δημητρίου Τζουμάκα (Α.Μ./Δ.Σ.Α. 9411), για αναίρεση της 1932/2016 οριστικής απόφασης του ΙΙ Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου,

κ α τ ά του Ελληνικού Δημοσίου, το οποίο εκπροσωπεί ο Υπουργός Οικονομικών, που παραστάθηκε διά του Νομικού Συμβούλου του Κράτους Νικολάου Καραγιώργη.

Με την προσβαλλόμενη απόφαση απορρίφθηκε ως απαράδεκτη έφεση του ήδη αναιρεσιόντος κατά της .../10.7.2013 πράξης της Γενικής Διεύθυνσης Συντάξεων της Γενικής Γραμματείας Δημοσιονομικής Πολιτικής του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους.

Με την υπό κρίση αίτηση και για τους λόγους που αναφέρονται σ' αυτήν, ζητείται η αναίρεση της ως άνω απόφασης του ΙΙ Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου .

Κατά τη συζήτηση που ακολούθησε, το Δικαστήριο άκουσε:

Τον πληρεξούσιο δικηγόρο του αναιρεσιόντος, ο οποίος ζήτησε την παραδοχή της αίτησης αναίρεσης.

Τον εκπρόσωπο του Ελληνικού Δημοσίου, που ζήτησε την απόρριψη της αίτησης αναίρεσης. Και

Τον Γενικό Επίτροπο Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, ο οποίος πρότεινε την απόρριψη της αίτησης.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη, με παρόντα τα τακτικά μέλη που έλαβαν μέρος στη συζήτηση της υπόθεσης, εκτός από την Αντιπρόεδρο Αγγελική Μαυρουδή και τη Σύμβουλο Ευαγγελία - Ελισάβετ Κουλουμπίνη, που είχαν κώλυμα (άρθρα 11 παρ. 2 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 4129/2013 και 78 παρ. 2 του π.δ. 1225/1981), καθώς και τη Σύμβουλο Νεκταρία Δουλιανάκη, που αποχώρησε από τη διάσκεψη, σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 2 του ν. 1968/1991.

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα και

Σκέφτηκε σύμφωνα με το νόμο

Αποφάσισε τα ακόλουθα:

I. Η υπό κρίση αίτηση για αναίρεση της 1932/2016 απόφασης του II Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, για την οποία έχει καταβληθεί το προσήκον παράβολο (βλ. το .../4.4.2017 διπλότυπο είσπραξης τύπου Α της Δ.Ο.Υ. ...), έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα. Επομένως, πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω.

II. Με την προσβαλλόμενη απόφαση κρίθηκε ότι η έφεση του ήδη αναιρεσειόντος, με την οποία ζήτησε την ακύρωση της .../10.7.2013 πράξης της Γενικής Διεύθυνσης Συντάξεων της Γενικής Γραμματείας Δημοσιονομικής Πολιτικής του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους (Γ.Λ.Κ.), δεν ασκήθηκε σύμφωνα με τις διαδικασίες κατάθεσης που περιοριστικά καθορίζονται στο άρθρο 52 του π.δ/τος 1225/1981 και απορρίφθηκε, για το λόγο αυτό, ως απαράδεκτη.

III. Με την κρινόμενη αίτηση, ο αναιρεσειών επιδιώκει την εξαφάνιση της προσβαλλόμενης απόφασης προβάλλοντας, κατ' εκτίμηση του οικείου δικογράφου, ως λόγους αναίρεσης, ότι: α) το δικάσαν Τμήμα κατ' εσφαλμένη ερμηνεία των διατάξεων των άρθρων 52 και 30 του π.δ/τος 1225/1981, απέρριψε ως απαράδεκτη την αποσταλείσα ταχυδρομικώς στο Γενικό Λογιστήριο του Κράτους και ακολούθως από αυτό διαβιβασθείσα στο Δικαστήριο έφεσή του, καθώς δεν απαιτείται η σύνταξη σχετικής πράξης κατάθεσης όταν το εισαγωγικό δικόγραφο κατατίθεται σε οποιαδήποτε δημόσια αρχή, β) υπό το φως της αρχής της αναλογικότητας, συνεκτιμωμένης και της νεότερης ρύθμισης του άρθρου 52 παρ. 2 α, που προστέθηκε με το άρθρο 74 παρ. 1 του ν. 2055/2012 και προβλέπει τη δυνατότητα άσκησης έφεσης με ηλεκτρονικά μέσα χωρίς τη σύνταξη της

προβλεπόμενης στο άρθρο 30 του π.δ. 1225/1981 σχετικής πράξης κατάθεσης, έπρεπε να δεχθεί ότι η άσκηση της έφεσής του έγινε νομοτύπως, αρκούσης μόνο της υπογραφής του επί του δικογράφου και γ) διά της παράλειψης της Γραμματείας του Δικαστηρίου να τον ενημερώσει ότι η κατάθεση της έφεσής του ήταν μη σύννομη, δημιουργήθηκε σε αυτόν η εύλογη και δικαιολογημένη πεποίθηση περί νομότυπης άσκησής της.

IV. Το άρθρο 20 παράγραφος 1 του Συντάγματος, ορίζει ότι: «Καθένας έχει δικαίωμα στην παροχή έννομης προστασίας από τα δικαστήρια και μπορεί να αναπτύξει σ' αυτά τις απόψεις του για τα δικαιώματα ή τα συμφέροντά του, όπως νόμος ορίζει» και το άρθρο 6 παράγραφος 1 της κυρωθείσας με το ν.δ. 53/1974 (Α' 256) Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, ορίζει ότι: « Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικάως, δημοσία και εντός λογικής προθεσμίας υπό ανεξαρτήτου και αμερολήπτου δικαστηρίου, νομίμως λειτουργούντος, το οποίον θα αποφασίση, (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)». Οι ανωτέρω διατάξεις δεν αποκλείουν στον κοινό νομοθέτη να θεσπίζει δικονομικές προϋποθέσεις και γενικότερα διατυπώσεις για την πρόοδο της δίκης, αρκεί αυτές να συνάπτονται προς τη λειτουργία των δικαστηρίων και την ανάγκη αποτελεσματικής απονομής της δικαιοσύνης και, περαιτέρω, να μην υπερβαίνουν τα όρια εκείνα πέραν των οποίων επάγονται την άμεση ή έμμεση κατάλυση του προστατευόμενου από τις ανωτέρω διατάξεις ατομικού δικαιώματος παροχής έννομης δικαστικής προστασίας (βλ. ΕΔΔΑ αποφ. της 11.2.2014 Masirevic κατά Σερβίας No 30671/2008, σκ. 46, της 23.7.2013 Lay

Lay Company Limited κατά Μάλτας, No 30633/11, σκ. 55-56, της 27.7.2006
Ευσταθίου και λοιποί κατά Ελλάδα σκ. 24, No 36998/02, της 13.1.2011
Ευαγγέλου κατά Ελλάδα, No 44078/07, σκ. 17, ΑΕΔ 33/1995).

V. Περαιτέρω, το π.δ. 1225/1981 «Περί εκτελέσεως των περί Ελεγκτικού Συνεδρίου διατάξεων» (Α' 304) ορίζει στο άρθρο 52 παράγραφοι 1, 2 και 2 α, όπως η τελευταία προστέθηκε με το άρθρο 74 παρ. 1 και 133 του ν. 4055/2012 (Α' 51), ότι: «1. Το ένδικον μέσον της εφέσεως ασκείται διά δικογράφου κατατιθεμένου παρά τη Γραμματεία του Ελεγκτικού Συνεδρίου, συντασσομένης σχετικής πράξεως, ή διά κοινοποιήσεως διά δικαστικού επιμελητού εις τον Γραμματέα του Δικαστηρίου. 2. Το ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου ένδικον μέσον της εφέσεως ασκείται νομίμως και διά καταθέσεως εις οιαδήποτε δημοσίαν αρχήν, ήτις υποχρεούται αμελλητί να διαβιβάσει τούτο εις το Ελεγκτικόν Συνέδριον. 2 α. Το ένδικο μέσο της έφεσης μπορεί να ασκείται και με ηλεκτρονικά μέσα, εφόσον φέρει προηγμένη ηλεκτρονική υπογραφή ...» Από τις ανωτέρω διατάξεις, σε συνδυασμό με όσα έγιναν δεκτά στη σκέψη που προηγήθηκε, συνάγεται ότι το δικαίωμα για παροχή έννομης προστασίας ασκείται όπως νόμος ορίζει. Ειδικότερα, το ένδικο βοήθημα της έφεσης ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου, ασκείται με έναν από τους κάτωθι περιοριστικά αναφερόμενους τρόπους: 1) κατάθεση του δικογράφου στην αρμόδια Γραμματεία του Ελεγκτικού Συνεδρίου και σύνταξη σχετικής πράξης, 2) κοινοποίηση του δικογράφου στον Γραμματέα του Δικαστηρίου, διά δικαστικού επιμελητή, που είναι άμισθος δημόσιος λειτουργός (βλ. άρθρο 1 παρ. 1 και 2 α του ν. 2318/1995, Α' 126), 3) κατάθεση σε οποιαδήποτε δημόσια αρχή, η οποία υποχρεούται να διαβιβάσει το δικόγραφο στο Ελεγκτικό Συνέδριο και

ήδη 4) μετά την προσθήκη νέας διάταξης με το άρθρο 74 παρ.1 του ν. 4055/2012, με ηλεκτρονικά μέσα. Οι ρυθμίσεις αυτές δίνουν στον διάδικο την ευχέρεια να επιλέξει τον τρόπο κατάθεσης που αρμόζει στην περίπτωση του, η εναλλακτική δε δυνατότητα κατάθεσης σε οποιαδήποτε δημόσια αρχή, καθώς και η ηλεκτρονική κατάθεση, διευκολύνουν αυτούς που διαμένουν εκτός της έδρας του Δικαστηρίου. Η κατάθεση του δικογράφου, κατά τα ανωτέρω, στη Γραμματεία του Δικαστηρίου ή σε οποιαδήποτε δημόσια αρχή, αποτελεί ουσιώδη διαδικαστικό τύπο της άσκησης της έφεσης και μπορεί να διενεργείται είτε από τον εκκαλούντα αυτοπροσώπως, είτε από πληρεξούσιο δικηγόρο του, είτε από τρίτο πρόσωπο που ενεργεί για λογαριασμό των ανωτέρω, έχοντας αντιπροσωπευτική εξουσία, ενώπιον οργάνου δημόσιας αρχής, με τη σύνταξη δε σχετικής πράξης (βλ. άρθρο 30 του π.δ. 1225/1981), διασφαλίζεται η εγκυρότητα της κατάθεσης τόσο ως προς την ακριβή ημεροχρονολογία που αυτή συντελείται, όσο και ως προς την ταυτότητα του προσώπου που προβαίνει στην κατάθεση του δικογράφου. Η εγκυρότητα της κατάθεσης διασφαλίζεται και στην περίπτωση άσκησής της με ηλεκτρονικά μέσα, όπου κατά την προδιαγραφόμενη από το νόμο διαδικασία, προβλέπεται η πιστοποίηση της ταυτότητας του ενεργούντος την κατάθεση, ενώ το δικόγραφο που κατατίθεται ηλεκτρονικά φέρει προηγμένη ηλεκτρονική υπογραφή (βλ. και άρθρο 1 του π.δ. 95/2014 «Ηλεκτρονική κατάθεση δικογράφων ... στο Ελεγκτικό Συνέδριο», Α' 162). Από τα ανωτέρω παρέπεται ότι εισαγωγή δικογράφου τόσο στη Γραμματεία του Δικαστηρίου, όσο και σε οποιαδήποτε δημόσια αρχή, διά άλλου τρόπου, όπως διά αποστολής αυτού μέσω ταχυδρομείου και πρωτοκόλλησής του, δεν αποτελεί προβλεπόμενο και συνεπώς παραδεκτό τρόπο κατάθεσης αυτού. Οι προαναφερθείσες

οικονομικές διατάξεις είναι σύμφωνες τόσο με το άρθρο 20 παράγραφος 1 του Συντάγματος, όσο και με το άρθρο 6 παράγραφος 1 της Ε.Σ.Δ.Α., καθώς αυτές συνάπτονται με την εύρυθμη λειτουργία του Δικαστηρίου, την ανάγκη αποτελεσματικής απονομής της δικαιοσύνης και την επιδίωξη ασφάλειας δικαίου, τηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας, που ρητώς προβλέπεται από το άρθρο 25 παράγραφος 1 εδάφιο δ' του Συντάγματος, καθώς εξυπηρετούν τον σκοπό του νόμου χωρίς να επάγονται την κατάλυση του δικαιώματος παροχής έννομης προστασίας ή την ουσιώδη παρεμπόδιση της άσκησής του (Ε.Σ. Ολ. 431/2018).

VI. Στην υπό κρίση υπόθεση, το δικάσαν Τμήμα με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφασή του δέχθηκε ότι η άσκηση του ενδίκου μέσου της έφεσης με άλλον, πλην των περιοριστικά και αποκλειστικά καθοριζόμενων στο άρθρο 52 του π.δ/τος 1225/1981 τρόπων, όπως με αποστολή του δικογράφου προς το Ελεγκτικό Συνέδριο ή οποιαδήποτε δημόσια αρχή ταχυδρομικώς, δεν πληροί τις νόμιμες προϋποθέσεις και καθιστά απαράδεκτη την άσκησή του. Ακολούθως, έκρινε ότι η άσκηση της έφεσης του αναιρεσειόντος, η οποία φέρει την υπογραφή του ιδίου, απεστάλη στο Γενικό Λογιστήριο του Κράτους (με την ένδειξη συστημένο) και διαβιβάστηκε στη συνέχεια, με το από 20.1.2014 έγγραφο της Γενικής Γραμματείας Δημοσιονομικής Πολιτικής του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους (τμήμα T48), στο Ελεγκτικό Συνέδριο ως αρμόδιο για την εκδίκασή της (αριθμ. πρωτ. Ε.Σ. .../22.1.2014), «με τον τρόπο αυτό δεν έγινε σύμφωνα με τις διαδικασίες κατάθεσης που περιοριστικά καθορίζονται στο άρθρο 52 του π.δ. 1225/1981 και επομένως, «κατ' εφαρμογή της διάταξης αυτής η έφεση πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη». Έτσι όπως έκρινε το δικάσαν

Τμήμα, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφασή του, ορθά τις οικείες διατάξεις ερμήνευσε και εφάρμοσε, αφού αυτές ορίζουν αποκλειστικά τους εναλλακτικούς τρόπους κατάθεσης του δικογράφου ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου, μεταξύ των οποίων η δυνατότητα κατάθεσης σε οποιαδήποτε δημόσια αρχή, προς διευκόλυνση ιδίως όσων διαμένουν εκτός της έδρας του Δικαστηρίου, όπως ο ήδη αναιρεσείων, αποκλεισμένης της ταχυδρομικής συστημένης αποστολής, ο δε λόγος αναίρεσης με τον οποίο υποστηρίζεται το αντίθετο είναι απορριπτέος ως αβάσιμος. Συναφώς οι προβληθέντες ισχυρισμοί του αναιρεσείοντος, ως προς την αναγκαιότητα ή μη σύνταξης σχετικής πράξης κατάθεσης, όταν το δικόγραφο κατατίθεται σε δημόσια αρχή, είναι απορριπτέοι ως αλυσιτελείς, καθόσον η απορριπτική κρίση της προσβαλλόμενης απόφασης στηρίζεται στη μη νομότυπη κατ' άρθρο 52 του π.δ/τος 1225/1981 άσκηση της έφεσης και όχι στην τυχόν μη σύνταξη της οικείας πράξης κατάθεσης. Επίσης, ο αναιρεσείων προβάλλει ότι έπρεπε να κριθεί σύννομη η με ταχυδρομική αποστολή του δικογράφου στην Υπηρεσία Συντάξεων του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, χωρίς τη φυσική του παρουσία, κατ' ανάλογη εφαρμογή της ρυθμιζόμενης από τον νόμο ηλεκτρονικής κατάθεσης δικογράφου, αρκούσης για το παραδεκτό της άσκησης της έφεσης, μόνο της υπογραφής του επί του δικογράφου. Ο λόγος όμως αυτός είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, διότι οι δικονομικοί κανόνες, λόγω του τυπικού χαρακτήρα τους, πρέπει να ερμηνεύονται υπό το φως των προαναφερθεισών διατάξεων του Συντάγματος και της ΕΣΔΑ, πλην όμως, στενά (Ε.Σ. Ολ. 431/2018), καθώς ευρεία ερμηνεία τους θα οδηγούσε σε κατάργησή τους (βλ. απόφ. ΕΔΔΑ της 26.7.2007 Walchli κατά Γαλλίας, Νο 35787/03, σκ. 29). Εξ αυτού δε του λόγου, οι δικονομικές διατάξεις δεν μπορούν να τύχουν

ανάλογης εφαρμογής σε άλλες, μη ρητά ρυθμιζόμενες από τον νόμο περιπτώσεις, καθώς αν ο νομοθέτης ήθελε και έτερο τρόπο κατάθεσης, θα τον είχε προβλέψει ρητά, όπως στην περίπτωση της ηλεκτρονικής κατάθεσης δικογράφου. Περαιτέρω, ο αναιρεσείων προβάλλει ότι η απόρριψη της έφεσής του ως απαράδεκτης συνιστά δυσανάλογη κύρωση σε βάρος του, κατά παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, καθώς στερείται κατ' αποτέλεσμα του συνταξιοδοτικού του δικαιώματος, ενώ ο ίδιος επεδίωξε την επί της ουσίας εκδίκαση της έφεσής του, όπως προκύπτει και από την κοινοποίηση του δικογράφου στον Υπουργό Οικονομικών ως εκπρόσωπο του Ελληνικού Δημοσίου. Όπως έγινε ήδη δεκτό στη σκέψη που προηγήθηκε, οι προβλεπόμενοι στις επίμαχες δικονομικές διατάξεις του άρθρου 52 παρ. 1, 2 και 2 α, περιορισμοί ως προς τον τρόπο άσκησης του ενδίκου μέσου της έφεσης, εξυπηρετούν τους σκοπούς της νομικής ασφάλειας και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης και τελούν σε μία δίκαιη ισορροπία μεταξύ των ως άνω επιδιωκόμενων θεμιτών σκοπών και του δικαιώματος για παροχή δικαστικής προστασίας, αφού με τις επίμαχες διατάξεις προβλέπονται περισσότεροι τρόποι άσκησης της έφεσης, χωρίς με αυτές να παρεμποδίζεται ουσιωδώς η δυνατότητα πρόσβασης στο Δικαστήριο. Ως εκ τούτου, οι διατάξεις αυτές δεν αντίκεινται στη συνταγματική αρχή της αναλογικότητας και ο σχετικός λόγος αναίρεσης είναι απορριπτέος. Τέλος ο αναιρεσείων προβάλλει ότι η Γραμματεία του Δικαστηρίου παρέλειψε να τον ενημερώσει ότι η κατάθεση της έφεσής του ήταν μη σύννομη, προκειμένου ν' ασκήσει νέα έφεση, με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί σε αυτόν η εύλογη και δικαιολογημένη πεποίθηση περί νομότυπης άσκησής της. Ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος διότι, στο πεδίο

του δικονομικού δικαίου δεν ενδιαφέρει η ενδιάθετη κατάσταση των διαδικών ως προς την τέλεση ή μη ορισμένης διαδικαστικής πράξης, οπότε η γενική αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης - ανεξαρτήτως του ότι για τη θεμελίωσή της απαιτείται να προηγηθούν συγκεκριμένες θετικές ενέργειες των αρμοδίων οργάνων και όχι παραλείψεις - δεν είναι στην προκειμένη περίπτωση εφαρμοστέα (Ε.Σ. Ολ. 431/2018).

VII. Μειοψήφησαν η Πρόεδρος Ανδρονίκη Θεοτοκάτου, οι Αντιπρόεδροι Ιωάννης Σαρμάς και Μαρία Αθανασοπούλου και οι Σύμβουλοι Ελένη Λυκεσά, Αγγελική Πανουτσακοπούλου και Ευαγγελία Σεραφή, οι οποίοι διατύπωσαν την ακόλουθη γνώμη:

A) Από τις διατάξεις των άρθρων 20 παρ. 1, 94, 95 και 98 του ισχύοντος Συντάγματος συνάγεται η γενικότερη υποχρέωση του νομοθέτη να εξασφαλίζει τη δυνατότητα πλήρους και αποτελεσματικής παροχής έννομης προστασίας έναντι των εκτελεστών πράξεων των διοικητικών αρχών. Εξ άλλου, στη διάταξη του άρθρου 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, κατοχυρώνεται και το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο, αρμόδιο να κρίνει επί δικαιωμάτων αστικής φύσης, στα οποία περιλαμβάνονται και τα συνταξιοδοτικά. Στο πλαίσιο της ευχέρειας του νομοθέτη να θέτει περιορισμούς στο δικαίωμα πρόσβασης στο δικαστήριο, εφόσον αυτοί υπηρετούν θεμιτό σκοπό και τελούν σε σχέση εύλογης αναλογίας προς αυτόν, με το άρθρο 52 του Π.Δ/τος 1225/1981 ρυθμίζεται ο τρόπος άσκησης της έφεσης ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου, με την πρόβλεψη ότι το ένδικο αυτό μέσο μπορεί να ασκηθεί, μεταξύ άλλων, με την κατάθεση του δικογράφου από τον εκκαλούντα αυτοπροσώπως ή από τρίτο πρόσωπο που ενεργεί για λογαριασμό του, χωρίς να απαιτείται προς τούτο η παροχή εξουσίας

προς αντιπροσώπευση, σε οποιαδήποτε δημόσια αρχή, η οποία υποχρεούται να το διαβιβάσει αμελλητί στο Ελεγκτικό Συνέδριο. Για την κατάθεση αυτή δεν απαιτείται η σύνταξη σχετικής πράξης κατάθεσης επί του σώματος του δικογράφου. Η παράβαση των διατάξεων που ρυθμίζουν την προδικασία της έφεσης, η οποία ελέγχεται αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο, επάγεται την ακυρότητα του ενδίκου μέσου (άρθρο 46 του Π.Δ/τος 1225/1981). Οι ανωτέρω διατάξεις, ερμηνευόμενες υπό το φως των διατάξεων του Συντάγματος που αναφέρθηκαν και του άρθρου 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, πρέπει να εφαρμόζονται κατά τρόπο που να μη θίγεται ο δίκαιος χαρακτήρας της διαδικασίας, όπως συμβαίνει όταν η ερμηνευτική εκδοχή που ακολουθείται χαρακτηρίζεται από υπερβολική τυπολατρία.

Β) Στην προκειμένη περίπτωση, το δικόγραφο της έφεσης, η οποία στρεφόταν κατά της σιωπηρής απόρριψης από την Επιτροπή Ελέγχου Πράξεων Κανονισμού Συντάξεων της από 6.3.2012 ένστασης του ήδη αναιρεσείοντος περί κανονισμού σε αυτόν χορηγίας, ως πρώην Προέδρου της Κοινότητας ... Νομού ... (η οποία γνωστοποιήθηκε σε αυτόν με το .../10.7.2013 έγγραφο της Γενικής Διεύθυνσης Συντάξεων της Γενικής Γραμματείας Δημοσιονομικής Πολιτικής του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους), απεστάλη με συστημένη επιστολή στο Γενικό Λογιστήριο του Κράτους (στην δημόσια αρχή στην οποία υπάγεται η ως άνω Επιτροπή καθώς και η Γενική Διεύθυνση Συντάξεων), όπως δε βεβαιώνεται στην προσβαλλόμενη απόφαση, έφερε την υπογραφή του ίδιου (σελ. 4), εξασφαλίζοντας τη γνησιότητα του εγγράφου. Στις 20.1.2014, διαβιβάσθηκε στο Ελεγκτικό Συνέδριο όπου πρωτοκολλήθηκε στις 22.1.2014 (αρ. πρωτ. ...). Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης ενώπιον του II Τμήματος ο ήδη αναιρεσείων, ο

οποίος κατοικεί στη ..., παραστάθηκε δια πληρεξουσίου δικηγόρου, γεγονός που υποδηλώνει σοβαρή πρόθεση να ασκήσει και να υποστηρίξει την έφεσή του, πλην όμως αυτή απορρίφθηκε ως απαράδεκτη, με την αιτιολογία ότι η ταχυδρομική αποστολή του δικογράφου της έφεσης σε οποιαδήποτε δημόσια αρχή δεν συνιστά νόμιμο τρόπο κατάθεσης αυτού. Λαμβανομένου όμως υπόψη:

α) του γεγονότος ότι ο ήδη αναιρεσείων έχει τη μόνιμη κατοικία του σε ορεινή περιοχή της Ελλάδας και απέστειλε την έφεσή του στην αρχή που απέρριψε το αίτημά του περί κανονισμού συνταξιοδοτικής παροχής, β) του γεγονότος ότι κατά την κατάθεση του δικογράφου της έφεσης σε δημόσια αρχή, δεν είναι αναγκαίο να συντάσσεται πράξη κατάθεσης, αρκεί η αμελλητί διαβίβασή της στο Δικαστήριο, γ) της ιδιαιτερότητας της διαδικασίας ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου, όπου προβλέπεται ένας βαθμός ουσιαστικής κρίσης με δυνατότητα άσκησης μόνον του ενδίκου μέσου της αναίρεσης και δ) της βαρύτητας της κύρωσης (μη εξέτασης της υπόθεσης κατ' ουσίαν) και της φύσης της κρινόμενης υπόθεσης (διαφορά σχετική με τον κανονισμό χορηγίας Προέδρου Κοινότητας), η απόρριψη του ενδίκου μέσου της έφεσης συνεπάγεται περιορισμό στο δικαίωμά του για πρόσβαση σε δικαστήριο δυσανάλογο, σε σχέση με τον επιδιωκόμενο με τις ως άνω διατάξεις σκοπό, που συνίσταται στην εξασφάλιση της γνησιότητας του δικογράφου (την οποία αποδέχεται η προσβαλλόμενη απόφαση) και στην απόδειξη της ημερομηνίας κατάθεσής του. Κατά συνέπεια ο σχετικός λόγος αναίρεσης είναι βάσιμος και, ως εκ τούτου, η υπό κρίση αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή και να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση. Η γνώμη, όμως, αυτή δεν ίσχυσε.

VIII. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω και μη υπάρχοντος άλλου λόγου αναίρεσης, η ένδικη αίτηση πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη και να διαταχθεί η κατάπτωση υπέρ του Δημοσίου του κατατεθέντος παραβόλου αναίρεσης (άρθρα 73 παρ. 4 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο, ν. 4129/2013, Α' 52).

Για τους λόγους αυτούς

Απορρίπτει την, από 24.10.2016, αίτηση του του ... για αναίρεση της 1932/2016 οριστικής απόφασης του II Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου.
Και

Διατάσσει την κατάπτωση υπέρ του Δημοσίου του κατατεθέντος παραβόλου αναίρεσης.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα, στις 18 Οκτωβρίου 2017.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ ΘΕΟΤΟΚΑΤΟΥ

Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ
ΑΣΗΜΙΝΑ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΓΛΟΥ

Δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στις 6 Αυγούστου 2019.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ ΘΕΟΤΟΚΑΤΟΥ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ α.α.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΣΑΒΒΙΔΗΣ